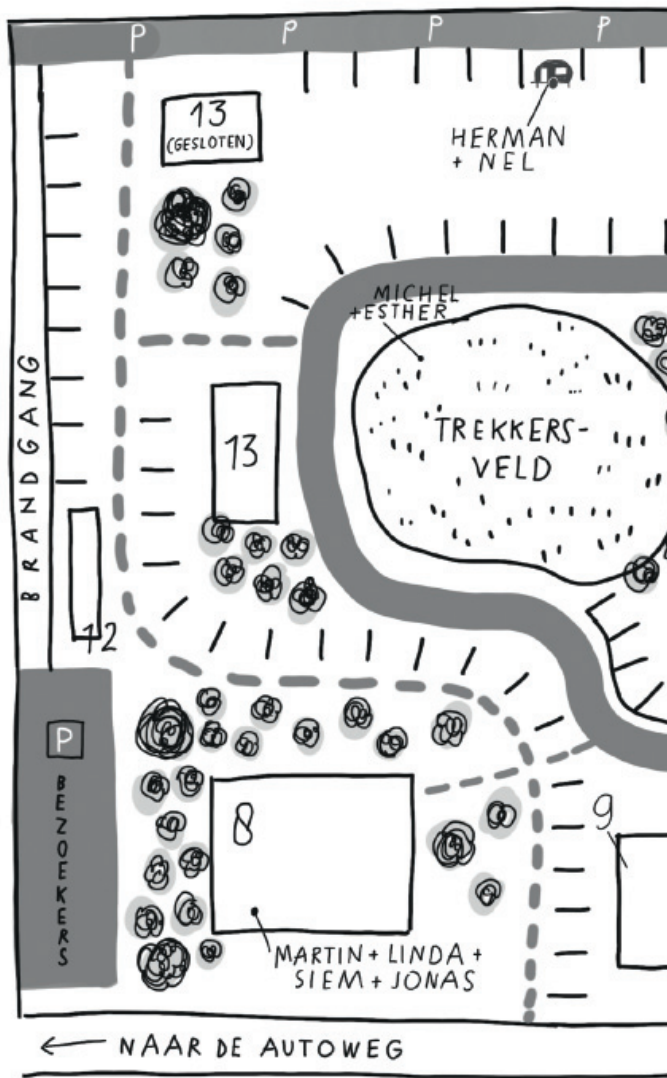
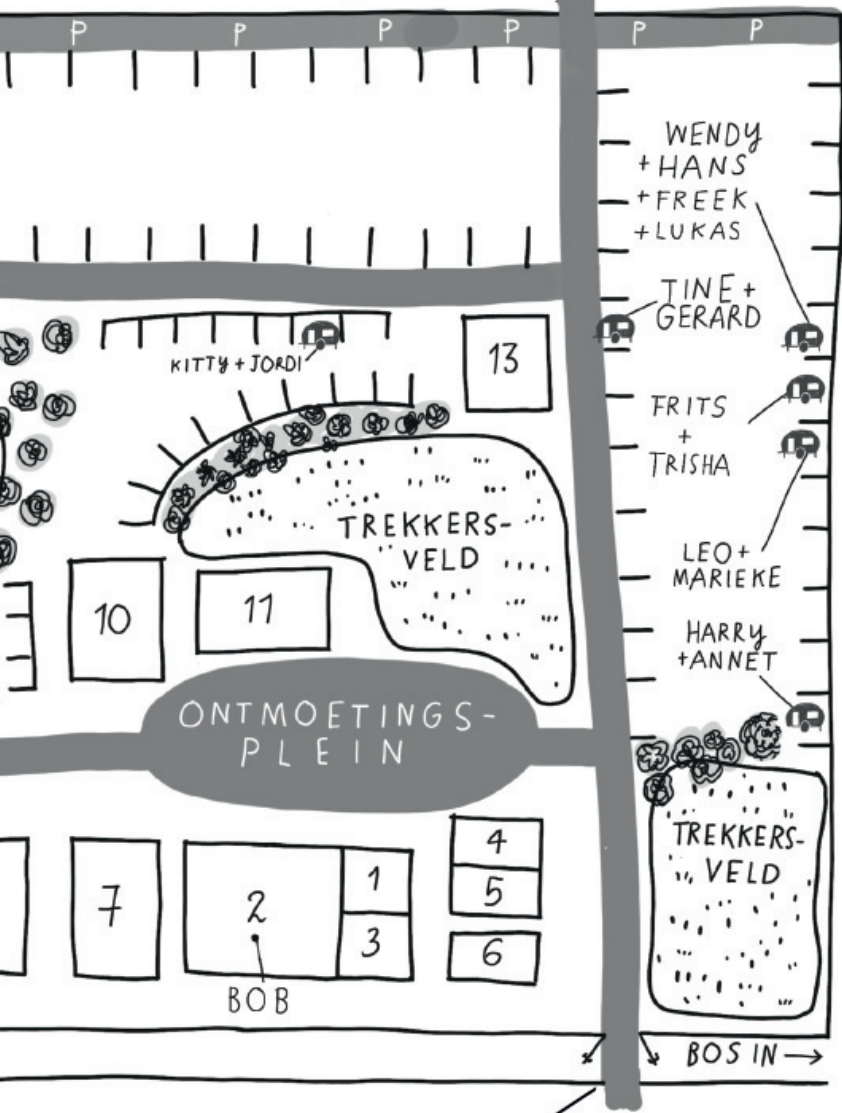

CAMPING de ZANDRAND LEGENDA

1. RECEPTIE
2. KANTINE EN SNACKBAR
3. KANTOOR (PRIVÉ)
4. MINIMARKT
5. WASSERETTE
6. MILJEUSTRAAAT
7. JEU-DE-BOULESBAAAN
8. WOONHUIS BEHEERDER (PRIVÉ)
9. TENNISBAAN
10. ZWEMBAD
11. SPEELTUN
12. LODGETENT (VERHUUR)
13. TOILETGEBOUW
14. VOETBALVELD

ACHTERINGANG

↑
NAAR HOOFDINGANG
14

TO DO-LIJST LINDA

- ~~Bumping~~ Luxe buitenleven
- Buitenboules
- Wie is de paashaas?
- Geen geheimen meer!!!
- Kan Het Wat Zachter
- Rijg jezelf in balans
- Een beetje waardering
- Generatiemix
- In voor- en tegenspoed

~~Bamping~~/Luxe buitenleven

Linda

I

Linda had zich haar nieuwe leven op camping de Zandrands iets anders voorgesteld. Ze hing met haar rechterarm tot aan haar oksel in de wc-pot om er iets uit te vissen waar ze liever geen beeld bij wilde maken. Er zat beslist iets vast, net achter die bocht. Haar verloofde en campingdirecteur Martin had haar liefdevol een ontstopper meegegeven toen ze naar het achterste toiletgebouw wilde gaan.

Ze duwde de plopper nog eens stevig op het met water gevulde gat, precies zoals de loodgieter het op YouTube had gedemonstreerd. De tweede keer bleef het gat nog altijd slechts gevuld met water, het spatte in haar gezicht. Gadverdamme! Ze veegde met een mouw haar lippen en wangen droog. Als toekomstige vrouw van de campingdirecteur was het vast niet de laatste keer dat ze op haar knieën voor een van de 22 toilet-potten van de camping zou zitten. En dan was het nieuwe campingseizoen nog maar twee weken geleden begonnen! De

tegels onder haar knieën waren inmiddels drijfnat.

‘Lukt het?’

Linda keek om. Uitgerekend Kitty, de vaste campinggast met wie ze regelmatig in aanvaring kwam en die ook een neusje voor ongemakkelijke situaties had, reed met haar scootmobiel tot aan het ‘Tijdelijk buiten gebruik wegens schoonmaak’-bord.

‘Waarom doe jij dit eigenlijk? Daar betalen we met z’n allen toch een schoonmaker voor?’ Kitty zette de sokkel opzij en reed tot vlak achter Linda’s opgevouwen voeten. ‘Me dunkt. Met de tarieven van dit seizoen zouden we ons een fulltime loodgieter kunnen veroorloven.’ Kitty boog zich vervaarlijk voorover en vervolgde zonder op een antwoord te wachten: ‘Wat denk je dat erin zit? Heeft iemand misschien zijn chemisch toilet in de pot gelegegd? Ik zie het die mannen wel eens doen, hoor, als ze geen zin hebben om te wachten tot de loosplek vrijkomt. Wie weet wat er in die Porta Potti’s zit? Sommige meiden schijnen gewoon hun maandverband erin te gooien, stelletje viespeuken. Dat kan het ook nog zijn. Die meiden zien er altijd tiptop uit maar in het toiletgebouw gedragen ze zich als ratten. Als je ziet hoe zij de douche bij de dames achterlaten...’

Hebbes! Het ding dat overdwers in de pijp vastzat, schoot eindelijk los. Linda’s vingers in de rubberen huishoudhandschoen sloten zich er snel omheen. Nee, dit was geen maandverband. Of een bal samengeklonterde hygiënische doekjes. Of zelfs een loeigrote harde drol van een campinggast met constipatie, wat eigenlijk het meest logisch zou zijn. Wie zou niet verstopt raken van het feit dat je met z’n vijven naast elkaar moet poepen, slechts gescheiden door een dun tussenwandje? Alleen al die geluiden! Voorzichtig trok ze haar arm

uit de toiletpot en bekeek het mysterieuze object.

‘Allemachtig!’ Kitty boog zich nog verder over Linda heen om te zien wat ze in haar hand had. ‘Die is in ieder geval niet van mij!’

Linda zette haar hand op de rand van de toiletpot en duwde zich omhoog. ‘Jammer! Dan fris ik ’m zelf wel op.’ Ze draaide de kraan van een van de wasbakken vol open en hield een knalroze telefoonhoesje met inhoud onder de inmiddels hete waterstroom. ‘Zonde, de telefoon erin lijkt gloednieuw.’ De strassteentjes in de gewatteerde stof glinsterden hun alweer tegemoet.

‘Ik zou eerst langs je voormalige campingbuurman Leo gaan.’ Kitty sloeg haar armen over elkaar heen. ‘Honderdentiën procent slagingskans als ik die glimmers zie. Die pubers zitten altijd op hun telefoon, de meiden zijn nog het ergst.’

‘Die dochters van Leo gaan toch niet naar de mannen-wc’s?’ Linda wees naar de sticker op de opengeslagen deur naar de herentoiletten.

‘Pfff!’ Kitty keek haar aan alsof het Linda’s eerste dag op de camping was. ‘Als je moet, dan moet je. De rij bij de heren is altijd korter, áls er al een rij is.’ Ze trok haar neus op. ‘Zelfs als dat grut hun boodschap moet lozen kleeft die persoonlijke alarmcentrale aan hun handen. Totdat-ie in de pot valt. Ik weet er alles van, mijn zoon Jordi is vergroeid met z’n mobieltje. Je ziet wat ervan komt. Belachelijk. Maar waarom moet jij dit nu doen? Heeft zelfs je charmante verloofde geen tijd?’

Flapperdeflap. Linda trok een voor een de rubberen handschoenen uit en gooide ze in de grote afvalbak in de hoek. *Onthouden*, schoot door haar hoofd, *de nieuw ingerichte milieustraat moet helder en krachtig geïntroduceerd worden*. Eerst hoefden de kampeerders hun afval maar over drie containers te verdelen:

het huishoudelijk afval, papier of glas. Linda had Martin overgehaald er nog twee bij te plaatsen, voor het groenafval en het plastic. Wat moet in welke bak, het zal niet makkelijk worden. Misschien kon ze via haar oud-collega's bij het mediabureau pictogrammen laten maken; een simpel beeld werkte altijd goed voor alle doelgroepen.

'De klus- en schoonmaakploeg is pas op volle sterkte vanaf Hemelvaart, Kitty, dat weet je. Tot die tijd pakken we met z'n allen op wat er gedaan moet worden. Martin, kantinebeheerder Bob en ik.'

'Met je fijne vingertjes...' Kitty zette haar scootmobiel weer aan en draaide een soepele halve maan over de tegelvloer. 'Wel jammer dat die meid haar identiteitsbewijs of bankpasje niet in het hoesje heeft achtergelaten. Dan kon je meteen bij haar langs om haar een lesje te geven over hoe je moet omgaan met je kostbare spullen.'

Een opvoedlesje geven? Dat kon ook nog wel op haar to-dolijst. Linda zuchtte. Het nieuwe campingseizoen was inmiddels een week oud, langzamerhand druppelden de vaste gasten binnen op de Zandrands. Eerst de kampeerpensionado's die de afgelopen winter het buitenleven zo hadden gemist. In de weekenden kwamen de gezinnen. De kinderen hadden net zoveel behoefte aan het buitenleven als de ouwetjes. En de jongeren bleven dan wel voortdurend met elkaar in contact via hun persoonlijke alarmcentrales, niets woog op tegen gezamenlijk hangen in de kantine.

Wat had je dan gedacht? Ze trok een gezicht naar zichzelf in de spiegel die boven de wasbak hing. Martin beheerde een camping met een paar honderd vaste gasten en nog eens een behoorlijk aantal passanten. Na zijn overweldigende huwelijksaanzoek voor een stampvolle kantine dook ze terug haar

oude leven in als gescheiden moeder met een vierdaagse werkweek op het grootstedelijke mediabureau. Maar de weekenden waren voor Martin en de Zandrand, waar ze om het weekend vergezeld werden door haar zonen Siem en Jonas. Het was de omgekeerde volgorde, om te gaan daten met je geliefde nadat je gevraagd bent. Maar het had geen enkele invloed op hun geluk gehad. Ze kreeg bovendien de tijd om de nodige knopen door te hakken. Als ze bij Martin in zou trekken – de vraag was niet óf maar wanneer – moest ze haar werk opzeggen, haar huis verkopen en haar hele vertrouwde wereld achter zich laten. Siem en Jonas leken er minder moeite mee te hebben hun bekende leventje gedag te zeggen, wonen op een camping leek hun de hoogst haalbare droomlocatie.

Ze beet op haar lip. Na de wintersluiting hadden ze de hele camping voor zichzelf gehad en waren er geen kampeerders meer die op het terrein verbleven. Vanaf dat moment protesteerden Siem en Jonas steeds heviger als ze haar jongens bij haar ex-man Frits afzette voor zijn weekend.

Sinds hun definitieve verhuizing naar de Zandrand zes weken terug, kregen ze eindelijk alle tijd voor elkaar. Ze hadden nog vier weken samen gehad tot de officiële opening van de camping. De vooruitgeschoven wittebroodsweken, noemde Martin het staartje van hun stille winterseizoen. Hun bruiloft hadden ze begin komende zomer gepland, zodat alle gasten, de vaste én losse zoals haar campingvriendin Wendy de passanten noemde, bij het feest aanwezig konden zijn. De buitengewoon ambtenaar van de burgerlijke stand mocht en was bereid hen op de Zandrand in de echt te verbinden. In voor- en tegenspoed.

Linda veegde het hoesje met een prop toiletpapier droog. Een toiletpot met vreemde uitwerpselen viel niet in de cate-

gorie tegenspoed. Het was simpelweg een van de vele smerige klusjes die zich op de camping aandienen.

Nijdig gooide ze de papierprop boven op de rubberen handschoenen in de afvalbak. Haar gedachten gleden naar haar voormalige leven met Frits. De tegenspoed in hun huwelijk begon met een unheimisch gevoel dat zomaar uit het niets opdook. Linda begon zich ineens af te vragen of het nog wel goed zat tussen haar en Frits. Ze hield nog steeds van hem maar er leek iets te zijn veranderd. Hij vertelde niet meer alles wat in hem opkwam. Zij schurkte niet automatisch meer tegen zijn warme lijf aan in bed. Intussen raasde het leven verder en had ze haar handen vol aan de kinderen, het werk, haar vriendinnen en o ja... aan Frits. Tot zomaar Trisha in haar leven opdook. In zijn leven was ze er al eerder, met haar strakke buik en tomeloze trek in avontuur en Frits. Háár Frits.

Linda draaide zich om en bekeek haar achterste. De scheiding was anders wel goed voor haar figuur geweest, maar van de dertien kilo die ze eraf had gejanikt, zat er zeker alweer tien kilo aan. Jammer.

Haar blik viel op de klok. Wat? Was het alweer lunchtijd? Op zaterdag gunde ze zichzelf een broodje kroket van de kantine. Martin deed vast mee als hij al terug was. De ontstopper mikte ze in de emmer en ze zette alles in de schoonmaakkast van het toiletgebouw. Als er nog eens een plopper nodig was, dan stond-ie alvast op zijn plek.

II

Een vleugje dennenbos vermengd met de bitterzoete geur van hars zweefde langs Linda's wang.

'Gelukt?' Martin streek haar krullen opzij en drukte zijn lippen achter haar oor voordat hij op de kruk aan de kantinebar naast haar ging zitten.

Ze glimlachte. Nog altijd schoten de haartjes op haar onderarmen omhoog als hij haar zo plotseling aanraakte.

'Driemaal raden wat er in de pot zat.'

'Een kinky telefoonhoesje met inhoud?'

'Hoe weet jij...' Linda's oog viel op Bobs grijnzende hoofd achter de bar. 'Ik mag dan jouw aanstaande zijn, tussen Bob en jou loopt een lijntje waarop verder niemand wordt aangesloten.'

'Dat is maar goed ook.' Bob zette voor elk van hen een bord op de bar met een kadetje waaruit een dampende kroket stak. 'Als de baas en ik niet zo strak met elkaar zouden communiceren, zou jij nog vaker met je hoofd in een toiletpot moeten duiken. Pak aan, een paar zakjes mosterd erbij. Nog niet het merk dat jij graag wilt serveren, maar je kunt niet alles hebben.'

'Wat is er mis met deze mosterd?' Martin keek haar vragend aan.

'Vind jij hem niet zoet?' Linda kneep een straaltje mosterd uit het zakje op haar vinger en proefde ervan. Vooruit, ze zat aan de bar in een campingkantine een broodje kroket te eten, daar hoefde geen ambachtelijke boerenmosterd bij waarvan

de zaadjes tussen je tanden blijven zitten. Maar deze chemische gelei was wel iets heel anders.

‘Ik proef wel van jouw vinger,’ vond Martin, ‘dan krijg ik het beste testresultaat.’

‘Wat zal ik blij zijn als jullie trouwdag achter de rug is.’ Bob liep naar de spoelbak en begon geroutineerd het ene na het andere glas op de borstels te draaien. ‘Of blijven jullie aan elkaar frunniken terwijl je denkt dat niemand het ziet?’

Linda draaide zich op haar barkruk om. Op een paar jongeren bij de fruitautomaat na was er niemand in de kantine.

‘Hmm...’ Martin haalde zijn schouders op. ‘Ik moet je eerlijk bekennen dat ik niets tegen deze mosterd heb. Zeker nu we onze oude kroket vervangen hebben door jouw – inderdaad veel betere – frituurjuweel, moet de mosterd niet overheersen. Dan levert de investering in de betere kroket niks op, lieverd.’

‘En als ik Bob kan overhalen? Ook kostentechnisch?’

‘Als Bob kan besparen heb je geen enkel ander argument nodig.’ Martin streek de inhoud van zijn twee mosterdzakjes over de kroket, klapte zijn kadetje weer dicht en nam een grote hap.

Linda’s ogen volgden Bobs bewegingen. Vorige zomer, op haar laatste vakantiedag op de Zandrand, zat ze precies op deze plek, met twee velletjes papier uit haar agenda gescheurd voor zich. Op het ene stonden de eigenschappen die de vrouw van de campingdirecteur volgens Bob moest hebben, eigenschappen die zij zichzelf toedichtte. Op het andere velletje stonden de benodigde kwalificaties die zij niet bezat. Zo groen als gras had ze tegenover Bob gezeten, heen en weer wiebelend op haar barkruk. De koelte die toen in de lucht boven de bar hing, was bijna voelbaar. En nu, negen maanden en een volksverhuizing later, mocht ze een beetje porren in de heilige Bob

& Martin-eenheid en vierde ze haar kleine succesjes zoals de introductie van de echte rundvleeskroket (geen verdwaalde restjes maar met serieuze vleesstukjes).

Ze had nog zoveel meer ideeën. De Zandrand maakte een creativiteit in haar los die ze in haar vorige werk niet had gevoeld. Maar werken voor campinggasten in plaats van voor foodconcerns en cosmeticabedrijven was wel even wat anders. Recreanten waren geen makkelijke doelgroep, zeker niet. Het was dat de Zandrand zo'n leuke campingdirecteur had.

'Ik geef je een tweede broodje kroket cadeau voor je gedachten.' Martin veegde met het papieren boerenbontservetje langs zijn mondhoeken. 'Je bent al van je mosterdzakjes afgedwaald, gok ik.'

'Ik dacht aan mijn laatste vakantiedag vorige zomer, de dag waarop ik me afvroeg hoe het verder moest. Met ons. Weet je nog? Hoe je hier in de kantine op ons afstapte en ontdekte dat ik met Bob een lijst had gemaakt van eigenschappen waaraan jouw ideale vrouw moest voldoen? Wat was je pissig.'

'Bob had al vaker roet in het eten gegooid.'

'Jij wist niet eens precies wat we aan het doen waren.'

'Ik ken Bob, ik herkende zijn signalen, jij zat 'm in de weg.'

Een glas glipte uit Bobs handen. Hij ving hem op voordat het de grond raakte. 'Willen jullie nog zo'n chic broodje croquette?' Bob veegde zijn handen aan zijn schort af en haalde hun borden van de bar. Hij knikte met zijn hoofd naar Martin. 'Hij verdient er nog wel een, er ligt weer voor een weeshuis aan hout achter de boerderij.' Bob verdween achter de klapdeur naar de keuken, frituurlucht glipte de kantine in.

Martin legde zijn hand over de hare. 'Jij zat Bob in de weg, maar ik kreeg jouw ex voor mijn kiezen. Als we het toch over lijntjes hebben? Hij heeft je net drie keer gebeld, je telefoon

ligt nog op het aanrecht.’

‘Wat? Er zal toch niets met de jongens zijn?’

Linda sprong op van haar barkruk en schoot snel in haar vest. Ze haastte zich de kantine uit, groette een paar passerende campinggasten en schoot achter de tennisbaan het tuinhok door. De boerderij lag als een baksteen in de uiterste hoek van de Zandrands, beschermd tussen de dennenbomen, afgeschermd van de nieuwsgierige blikken van de kampeers. Onder de bloempot met de half vergane geranium viste ze de familiesleutel tevoorschijn en opende de keukendeur. *Als er maar niets is, als er maar niets is*, zoemde het door haar hoofd. Waarom had Martin niet eerder gezegd dat Frits gebeld had? Maar liefst drie keer. Het beeld van een gillende ambulance schoot door haar hoofd. Stel je voor dat ze straks te laat kwam. De telefoon viel uit haar handen toen ze haar wachtwoord in-tikte. Verdomme!

‘Daar ben je dan eindelijk!’

‘Wat is er aan de hand?’ Ze hapte naar adem. ‘Alles goed met Siem en Jonas?’

‘Waarom neem jij niet op als ik bel?’ Frits klonk behoorlijk geïrriteerd.

‘Omdat ik... Geef eerst eens antwoord op mijn vraag. Is er iets gebeurd? Moet ik thuiskomen?’

‘Thuiskomen? Waar zou dat dan zijn? Je bedoelt thuis als in mijn huis, het huis waar ik je heb uitgekocht voor een formidabel bedrag?’

Als Frits zo kwaad werd, hoefde ze zich over haar mannetjes geen al te grote zorgen te maken.

Linda’s samengeknepen maag begon zich te ontspannen. ‘Ik was aan het werk, mocht je het zo nodig willen weten. Het concept “vrij tijdens het weekend” is op de camping nog niet

uitgevonden.’

‘Wie had dat ooit kunnen bedenken.’ Frits lachte kort. ‘Linda die zelfs in het weekend de handen uit de mouwen steekt! Hoeveel sleurhutbewoners mocht je vandaag inchecken?’

Nog even en ze vermorzelde haar telefoon tussen haar vingers. Rustig blijven. Adem in, adem uit. Zie de oefeningen uit de yogales maar eens toe te passen met een ex-man die het bloed onder je nagels vandaan haalt.

‘Waarom bel je, wat is er aan de hand?’ Linda zette een kopje onder het zoemende espressoapparaat. Een straaltje koffie sijpelde in het grijze porselein met voorop het ouderwetse campinglogo.

‘Tijd voor koffie, hoor ik? Ik heb nog niets gehad. De heren hadden bedacht een ontbijt op bed voor mij te maken, de hele keuken ligt overhoop. En erger, Jonas legde een ovenwant op het fornuis die in de fik ging. Het hele huis stinkt alsof we boven op de vuilverbranding wonen. Vind je het gek dat ik uit mijn humeur ben? En nu willen ze dus dat je ze komt ophalen en meeneemt naar de camping. En eerlijk gezegd wil ik dat ook. Het is niet eens mijn weekend.’

‘Wat?’

‘Ik weet dat je morgen ergens heen moet. Maar de wens van de jongens gaat voor. Dat hebben we met elkaar afgesproken, dus daar houd ik je aan.’

Linda nam een slok. De hete koffie trok een brandend spoor door haar slokdarm. Ze hing hier graag aan het aanrecht, verse koffie bij de hand, starend naar de rommelige tuin door het brede keukenraam. De eerste tulpen wiegden met hun kopjes zacht in de wind. Het was volgens Martin al het derde voorjaar dat ze uit de grond waren gekomen in hun roodgele jasje.

‘Ik heb een hectische week achter de rug, de reorganisatie

is nog altijd niet rond. Ik kan niet zoveel hebben op het moment, dat wil ik best toegeven. Zeker niet als de jongens dit soort gedrag vertonen.’ Aan de andere kant klonk een diepe zucht. ‘Zo gek is het natuurlijk ook weer niet. Na alles wat ze hebben meegemaakt.’

Allerlei scenario’s voor dit weekend duikelden door Linda’s hoofd. In geen ervan pasten de jongens. Op de achtergrond klonk een dof geschreeuw dat overging in fel krijsen.

‘Ik bel je zo terug.’

Voor ze het wist had Frits opgehangen. Ze staaarde naar de telefoon in haar hand. En nu? Moeder zijn deed je niet in deeltijd. Maar wat was het heerlijk als Siem en Jonas er af en toe niet waren. Als zich een hele dag voor haar ontvouwde zonder een enkele verplichting. Een dag, klaar om ingevuld te worden met alles waar ze maar zin in had.

Een tijd geleden was zo’n dag helemaal niet heerlijk voor haar, maar was het een dag met een donkergrijs randje die almaar troostelozer werd. Zodra Frits de jongens had meegenomen dook zij haar bed weer in. Ze wist zich geen raad met al die lege uren zonder haar mannen. Tot Frits almaar meer uit haar systeem verdween, tot de woede, het gemis en het rauwe verdriet stilletjes begonnen te slijten. Haar lijstje van leuke dingen doen groeide uiteindelijk door tot een nieuw leven. Met als bonus een heerlijke vent. En door Frits kon ze dus de volgende dag niet met die heerlijke vent mee naar de zilveren bruiloft van de burgemeester. Ze zou niet alleen een exclusief feestje missen waarop ze Martin eindelijk eens had kunnen meemaken tussen het establishment, het was ook haar moment geweest om haar charmes in de strijd te gooien om de burgemeester als hun buitengewoon ambtenaar te kunnen regelen. Verdorie.